

İncilerin İncisi

– melek-yildiz · 11 Ocak 2011

yaşam incilerini dökerken teker teker göğsümden kaç inci kalmıştı yaşayacağım bilemiyorum.
içimde kalanın ne olduğunu dahi kestiremiyordum,

belki zulüm belki hakikat!

Kaderin cefası beni üzmeği aldırış dahi etmiyordu ağlasamda zırlasamda.

Bulut çeşmeleri benim için mi yapılmıştı diye hayıflandığım nice zamanlara tanık oldum .

Güneş arada kendini göstersedeydi biliyordum çeşmeler benim içindi hiç kurumayacak hiç bitmeyecek..

kaynağı derin...

sol yanımda dinmeyen bir ateşe gark olmuşken neden şifa değildi bulut çeşmeleri..

ateşi ateşlemi yakmalı yoksa okyanusamı salmalı..?

solyanımdaki yangını dindirmek binlerce deveye hendek atlatmak gibi bir şeydi sandığım..

ateşin ateşe atıldığına ruhum tanıktı ve ölümsüzce bir divanelikti benim ki..

yangınımı küle döndürecek bambaşka bir yangın ..

katmer katmer zerrelerin birbirinden ayrışımı gibi.

huzur yolculuğuna griftar olmuşum.

en güzel misk kokularının peşine düştüm.

aradığım o koku nerdeydi acaba diye dağa taşta sormak

araya araya varmak ve bulunca kendimi o kokuya salmak...

gönlüm ararken, tıpkı adam gibi gönül toprağına düştüm kelebek gibi,

onun o katıksız kokusu cennet nefesiyle mestlerin en güzelini hazların hazzı..

beni sarhoş etmek için yeterli ve fazla bir nedendi.

O çırılçıplak bir bedendi..

Ademdi..

İlkti..

Aşkın silüetine benzeyen o umman derinliğinde gözlerine değen her bir okun kölesi olmuşum..

Kirpikleri birbirine değdiğinde kalbimin bin parçaya bölündüğüne ne çokta griftar olmuşum.

Şarapları iliklerimin son damlasına kadar doldurmuşlardı sanki
başım sürekli dönmekten bi haldi..
Matlaşmış tüm renkleri unutup en güzel renklere bürünmüştü hayat..

İncilerin incisi buydu..
Kristal gibi ışılan o kıymetli hazine

saçlarımı dağıtıp endamına dağıttığım,
solmuş dudaklarımın kana bulandığı,
hayaline nice şekller verdiğim,
ceylan gibi ürkekçe sokulduğum.

Mavi atlaslarda dans edip çiçekleri rax ettiren inciler incisi..
Hayal ufkumu çığ gibi büyüten aşk..

Çocukluğumdan kalma sevincimi yitirdiğimi biliyordum,
infilak edilmiş gençliğime nispet aşkıttım!

Binbir bilmece yokluğuna düştüğümü nereden bilecektim?!
Mutluluğumun benden çıkıp çoğullaşacağını nereden bilecektim?!

Çoğullukta azalacağımı
darağacında asılacağımı
ufukta belirendi aşk...

Bu hata değil sınavdı biliyordum
Nice zalimlerin zulmünden geçen sultanlara yaren olmakta vardı kaderimde...

Ruhuma üflenen bu aşkın deryaya dönüşeceğini ve bunu dileyeceğimi biliyordum ana rahminden.
Salındığım salıncağın uçurumlara salacağını bile bile girmiştım bo yola..

Bu yol karanlık!
bu yol tuzak!
bu yol girdap!
bu yol dikenli!
bu yol sonu görülmeyen karanlık!

Güvenemediğim zamandı

bir vakitte doęup başka bir vakitte öldüren zamana güvenemiyordum
anları asıra çeviren zamana...

Onu da verdiği gibi alacaktı zamanın emanetiydi varlık
vakti geldiğinde gözünün yaşına bakmadan alır...

Vakti geldi çattı ihanet
Gitme vakti koıtu kıyamet..

Ruhumun yorgunluğunu yorgan gibi üzerime çekip sonsuz bir uykunun kucağına girmekti isteğim,
ne savařacak halim ne de kořacak takadim vardı...

Yenilginin tarumarlığına seyirci kaldığım o günden beri yaşamıyorum...

Ben sus!
Ten sus!
Sen sus!

İncilerin incisi!

Avuğlarımın kayıpta gittin çözemeden esaretimi
zincirlere vuruıta gittin çözemeden ellerimi..

Teslimiyetin cilvesine aşına kıldığını ne çabukta bırakııpta gittin
ıraklardan ırak yakınardan yakınım..

Huzur hasretiyle yanıp tutuřtuęum řu günlerde
başımı dayayıp sonsuzluğa malik olmak isteğine büründüm huzur sessizliğinde...

Seslilięe gem vurup yakarmak
divanelięimin makamında en çok hasretlendięim bir damla dileęimdi huzur...

Devşirdiğim nice dağları sırtlanmak bu bilmecenin bir parçası idi
tufana uğramış kalbimin ince nahif ellerine dokunmak...

Gözyaşını silebilmek için yollarına düşürülmüştüm
zambak ellerindeki çizgilerdi kılavuzum
sana doęru geliyorum bekle incilerin incisi!
Bekle gönül tanesi..

MELEK YILDIZ